

μερή ουσία ανεκαλύφθη 'ς ένα καζάνι της κουζίνας, ευτυχώς πριν χρησιμοποιηθῆ. Και τέλος ένα έμβολο της ατμομηχανῆς ανετινάχθη, εξ αιτίας μιᾶς βίδας, ποῦ εἶχαν αφαιρεθῆ βέβαια ἐπιτήδεις.

Φαντάζεται κανείς τὴν ἀνησυχία τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ εἶχε τὴν εὐθύνη τῆς ζωῆς τῶν τριεχιλίων ἐπιβατῶν του καὶ τῶν ἑκατομμυρίων ποῦ ἀντιπροσώπευε τὸ βαπόρι ἐκεῖνο, ὅταν ἐνόησε τὴν παρουσία κακοποιῶν, προδοτῶν, μεταξὺ τοῦ προσωπικοῦ του!

Ἐμεῖς τώρα ξεύρομε ποιοὶ ἦταν αὐτοὶ οἱ κακοποιοί: ἦταν οἱ τρεῖς ξῆνοι ὑπηρετές, ποῦ ὅταν ἐπῆγαν νὰ νοήξουν τὸ σεντοῦκι τοῦ ταξειδιώτη τῆς καλλίτερης καμπίνης καὶ νὰ πετάξουν τὰ πράγματα τοῦ στήθασα, βρῆκαν μέσα τὸν Ἄγγλος καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ γίνῃ συνένοχος τῶν.

Ὁ Ἄγγλος, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐλευθερία του, δέχθηκε, καθὼς εἶδαμε, νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Ἀλλὰ σὰν ἀνθρώπος πιδ ἔξυπνος, πιδ μορφωμένος καὶ πιδ κακοῦργος ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς ἐκείνους, τοὺς ἐξήγησε, ὅτι τὸ νὰ κρυποῦν τοὺς σωλῆνες τοῦ νεροῦ ἢ νὰ ρίχνουν στὰ γλυκίσματα ἀλάτι ἀντὶ ζάχαρι, ἦταν ἀνοησίες, παιδαροκατώματα, χωρὶς ἕμια σημασία. Ἄν ἤθελαν πραγματικῶς νὰ ζημιώσουν τὴν Ἐταιρεία, ἔπρεπε νὰ κάμουν ἕνα σαμποτάζ ἀληθινὰ σοβαρό, παραδειγματός χάρι νὰργοπορήσουν τὸ ταξειδί τοῦ πλοίου.

— Ναι, ἀλλὰ πῶς μπορούμε; ρώτησαν οἱ Γερμανοί.

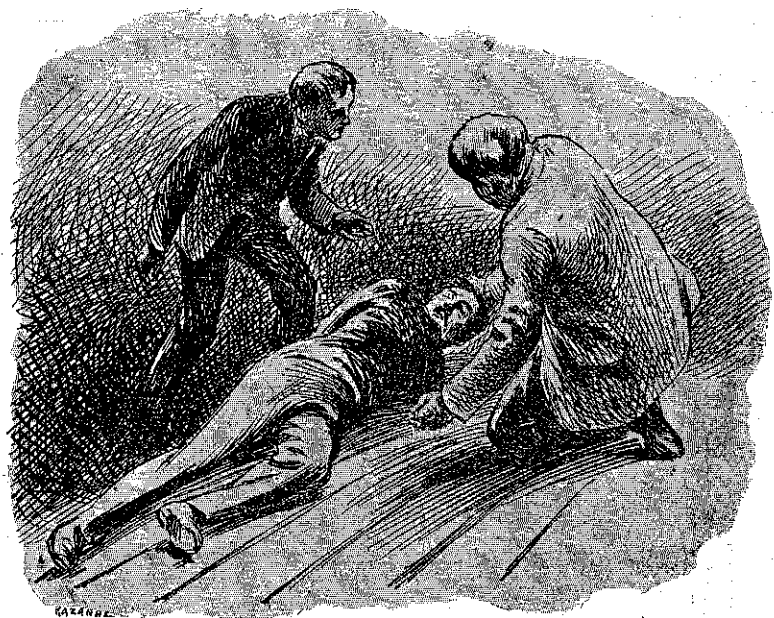
Ὁ Ἄγγλος σκέφθηκε μιὰ στιγμή καὶ τοὺς εἶπε: — Μπορεῖτε νὰ μοῦ βρῆτε γι' ἀπόψε μιὰ στολή ναύτου τῆς Λοιουσίας;

— Εὐκολώτατα, ἀποκρίθηκε ὁ ἀρχηγός· ἔχομε δικούς μας κ' ἀπὸ τοὺς ναῦτες.

— Τότε λοιπόν, ὑπέλαβε ὁ κακοῦργος, ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ κάμω ἀπόψε τὸ πλοῖο νὰ παρεκκλίνῃ ἀπὸ τὸ δρόμο του (*). Ἄν δὲν τὸ καταλάβουν παρὰ ὕστερ' ἀπὸ κάμποσες ὥρες, ὅπως ἐλπίζω, θὰ τοὺς χρειασθῆ σχεδὸν μιὰ μέρα

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 374.

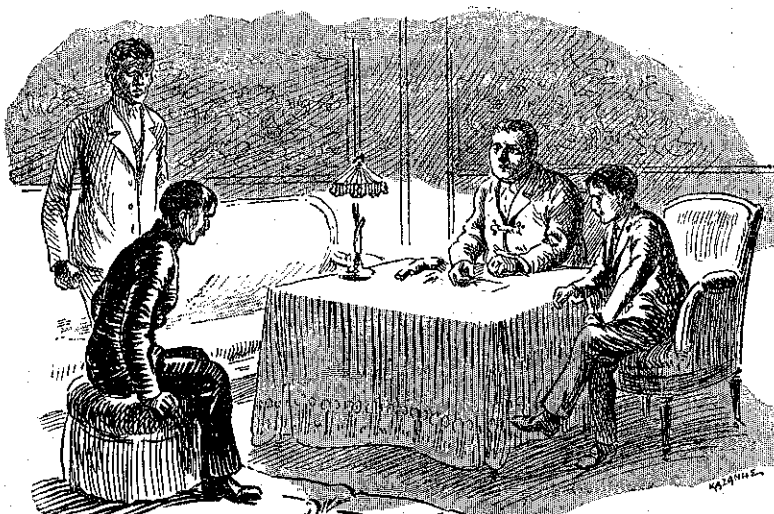
γιὰ νὰ ξαναβροῦν τὸν ἴσιο δρόμο, καὶ τὸ βαπόρι, ποῦ θάκανε τὸ ταξειδί σὲ δώδεκα ἡμέρες, θὰ κάμῃ σχεδὸν δεκατέσσαρες γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ Βορδὼ. Αὐτὸ εἶνε κτύπημα κατὰ τῆς Ἐταιρείας, αὐτὸ θὰ κάμῃ πολὺ κακὴ ἐντύπωσι 'ς τοὺς

« Ἀλήθεια! φωνάζει κατάπληκτος. »

ἐπιβάτες καὶ θὰ τὴν δυσφημήσῃ γιὰ πάντα. Οἱ Γερμανοὶ ἀναγκάστηκαν νὰ ἠμολογήσουν, ὅτι ὁ καινούργιος τῶν σύντροφος εἶχε δίκιο.

— Ἄν κατορθώσω αὐτὸ ποῦ σὰς εἶπα, ἐπρόσθεσε ὁ Ἄγγλος, θὰ ἐξοφλήσω

« Ὁ κατηγορούμενος εἶχε καθίσῃ 'ς ἕνα σκαμνί, ἀντικυρὸ στὸ τραπέζι... »

μιὰ γιὰ πάντα, ὅτι σὰς χρεωστῶ καὶ θὰ μάψετε ἤσυχο, κρυμμένο στὴ καμπίνα σας, ὡς νὰ φθάσουμε στὴ Γαλλία. Ἔτσι;

— Σύμφωνα, ἀποκρίθησαν οἱ Γερμανοί.

— Λοιπόν, φέρτε μου τὴ στολή κ' ἐννοία σας.

— Μὰ ποῖ εἶνε τὸ σχέδιό σου; τὸν ρώτησαν οἱ συνένοχοί του. Μὲ τί τρόπο θὰ κατορθώσῃς νὰ βγάλῃς ἀπὸ τὸ δρόμο του ἕνα βαπόρι σὰν τὴ Λοιουσία;

— Ἀπλούστατα, ἐξηγήθηκε ὁ Ἄγγλος. Καθὼς ξέρετε καλλίτερά μου, ἢ διεύθυνσις τῆς πορείας τοῦ πλοίου δίδεται ἀπὸ τὸν ἀξιωματικὸ τῆς φυλακῆς, στὸν τιμονιέρη, ποῦ κρατεῖ τὴ μπάρα ἐκεῖ-πάνω, στὴ γέφυρα τοῦ πλοιοάρχου. Γιὰ νὰ κάμω λοιπὸν ἐκεῖνο ποῦ θέλω, ἀρκεῖ νὰ ποιοποιήσω αὐτοὺς τοὺς δύο ἀνθρώπους, τὸν ἀξιωματικὸ καὶ τὸν τιμονιέρη.

— Ἄ, πολὺ δύσκολο! — Καὶ ὅμως θὰ τὸ κατορθώσω.

— Μὰ πῶς; — Μὲ αὐτὰ ἐδῶ!

Καὶ ὁ κακοῦργος ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ ποροφόλι του καὶ τοὺς ἔδειξε μιὰ μικρὴ σύριγγα τοῦ Πραβάζ κ' ἕνα μπουκαλάκι βαθμολογημένο.

Ἦταν ἡ περιφημὴ «Ἰνδικὴ κἀναβις», ποῦ τὴν μεταχειρίσθηκε ὁ Ἄγγλος καὶ γιὰ τὴν κλοπὴ τῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς. Τὸ πολὺτιμο ναρκωτικὸ τὸ εἶχε πάντα στὴν τσέπη του, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο...

— Μ' αὐτὸ τὸ γιατρικό, εἶπε, θὰ μπορέσω νὰ ποιοποιήσω τὸν τιμονιέρη καὶ τὸν ἀξιωματικὸ τῆς φυλακῆς.

Οἱ Γερμανοὶ δὲν ἐζήτησαν ἄλλες ἐξηγήσεις. Ἐκεῖνο ποῦ τοὺς ἐνδιέφερε, ἦταν νὰ γίνῃ τὸ κακὸ στὸ πλοῖο. Ὅσο γιὰ τὸν τρόπο ποῦ θὰ μεταχειρίζετο ὁ συνένοχος τῶν, δικὸς του λογαριασμός. Φθάνει μόνον νὰ μὴ τοὺς ἀνεκάτευσεν κ' αὐτοὺς.

— Κάμε ὅ,τι θέλῃς; τοῦ εἶπαν ἄλλ' ἄ, ξέρεις, ἂν ἀποτύχῃς, ἂν σὲ τσακώσουν, θανατάβῃς ὅλη τὴν εὐθύνη μόνος σου. Γιατί ἂν μᾶς προδώσῃς,

δυστυχία σου!

— Μάλιστα, ἀποκρίθηκε ὁ Ἄγγλος· ἀλλὰ καὶ σεῖς, ἂν ἐπιτύχῃ αὐτὸ τὸ σαμποτάζ, θὰ ἐξακολουθήσετε νὰ με κρύβετε ἐδῶ - μέσα καὶ δὲν θὰ μοῦ γυρέψετε τίποτ' ἄλλο.

— Τ' ὀρκίζομασται!

Ἔτσι ἐκλείσθη ἡ συμφωνία καὶ ὁ

Ἄγγλος ἄρχισε ἀμέσως νὰ προετοιμάζῃ τὸ σαμποτάζ του, ποῦ ὅσο εὐκόλο κ' ἂν ἦταν, εἶχε ὅμως καὶ μεγάλες δυσκολίες...

Τὴν ἄλλη φορὰ ποῦ ταξειδεύετε με ὑπερωκεάνειο, ὁ κακοῦργος εἶχε παρατηρήσῃ, ὅτι εἰς τοὺς τροπικούς, πολλοὶ ναῦτες φεύγουν τὴ νύκτα ἀπὸ τῆς καμπίνης τῶν, ὅπου κάνει φοβερὴ ζέστη, καὶ ξαπλώνονται ἐξω, ἐπὶ τὸ κατάστρωμα, ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ὡς τῆς τέσσαρας τῶ πρωί. Αὐτὴ τὴν ὥρα, ὅλοι στὸ βαπόρι κοιμούνται, ἐκτὸς τῶν ἀξιωματικῶν τῆς ὑπηρεσίας. Ἀλλὰ καὶ αὐτοί, γιὰ νὰ μὴ κάμουν φασαρία, προσποιούνται ὅτι δὲν βλέπουν τοὺς ναῦτες ποῦ, ἐναντίον τοῦ κανονισμοῦ, κοιμούνται ἐξω, ξαπλωμένοι στῆς ἄκρας, ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Σ' αὐτὴ τὴν παράβασιν καὶ 'ς αὐτὴ τὴν ἀνεχθὴ θὰ ἐβασίζετο ὁ Ἄγγλος, γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιό του. Ἐφθανε, πραγματικῶς, νὰ ξαπλωθῇ, ντυμένος σὰ ναύτης, κοντὰ στὴ σκαλίτσα, ποῦ ὠδηγοῦσε στὴ γέφυρα καὶ, ὁ διάβολος νὰ σπάσῃ, πάντα θὰ κατορθῶνε νὰ τρυπήσῃ τὸν ἀξιωματικὸ, τὴ στιγμὴ ποῦ, μισοκοιμισμένος, θὰ περνοῦσε δίπλα του, γιὰ νὰ ναιθῇ στὴ γέφυρα καὶ νὰ ναιθῇ τὴν ὑπηρεσία του.

Ἐπρεπε ὅμως νὰ τρυπήσῃ καὶ τὸν τιμονιέρη. Ἀλλὰ μ' αὐτόν, τὸ πρᾶγμα ἦταν εὐκολώτερο. Ὁ τιμονιέρης δὲν θὰ ὑπώπτετο βέβαια τὸν συναδέλφου, ποῦ θάπερτε ἀπάνω του τὴ νύκτα, κατὰ λάθος. Τὸ πολὺ - πολὺ θὰ τὸν ἐπαίρνε γιὰ μεθυσμένο...

Ἀφοῦ τὰ ἐσχεδιάσε ὅλα στὸ κεφάλι του, ὁ Ἄγγλος δὲν εἶχε πιά, παρὰ νὰ περιμένῃ τὴν κατάλληλη στιγμὴ. Μ' ὅλο τὸν κίνδυνον ποῦ διέτρεχε, κατὰ βάθος ἦταν εὐχарιστημένος ποῦ θάκανε τώρα κ' αὐτὸς κάτι τί, γιὰτ' εἶχε βαρεθῆ τὴν ἄδρανεα καὶ τὴ μονοτονία τῆς ζωῆς του, κλεισμένος τόσες ἡμέρες στὴν καμπίνα τῶν Γερμανῶν...

Τὰ μεσάνυχτα, ἀφοῦ ἐτελείωσαν τὴν ἐργασία τῶν, γύρισαν κ' αὐτοὶ στὴν καμπίνα, με τὴ στολή ποῦ τοὺς εἶχε ζητήσῃ. Ὁ Ἄγγλος τῆς φόρεσε γρήγορα (*) κ' ἐκάθησε στὸ κρεβάτι, περιμένων τὴν ὥρα ποῦ εἶχε προσδιορίσῃ.

Οἱ Γερμανοὶ ἤθελαν νὰ τοῦ μιλήσουν, νὰ τὸν ρωτήσουν, νὰ τὸν συμβουλεύσουν, ἀλλ' ὁ Ἄγγλος τοὺς ἀποπήρε.

— Ἀρίστε με! τοὺς εἶπε. Ἄμα πρόκειται νὰ κάμω κάτι δύσκολο, ἔχω ἀνάγκη ἤσυχίας καὶ σιωπῆς.

Τὸν ἄρισαν λοιπὸν ἤσυχο, ὄχι μόνον γιὰτ' ἤθελαν νὰ ἐπιτύχῃ ἡ δουλειά, ἀλλὰ καὶ γιὰτ' ἐσέβοντο κ' ἐθαύμαζαν μάλιστα τὸν παράξενον, τὸν μυστηριώδη αὐτὸ ἄνθρωπον, ποῦ τὸν βρῆκαν μέσα 'ς ἕνα σεντοῦκι καὶ ποῦ, τόσες ἡμέρες μαζὶ

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλ. σελ. 374

των, δὲν τοὺς εἶχε πῆ οὔτε λέξι ἀπὸ τὴν ἱστορία του. Ἐννοοῦσαν, ὅτι ἦταν κακοῦργος ἀνώτερος ἀπὸ αὐτούς... Ποῖς ξέρει πόσα θὰ εἶχε κάμῃ στὴ ζωὴ του, ποῦ αὐτοὶ δὲν θάταν ἱκανοὶ οὔτε νὰ τὰ σκεφθοῦν!.. Τοῦ εὐχάρησαν καλὴ ἐπιτυχία, ἐπλάγιασαν στὰ κρεβάτια τῶν καὶ σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκαν.

Στῆς δύο παρά τέταρτο, ὁ Ἄγγλος βγήκε ἀπὸ τὴν καμπίνα μ' ἕνα σακκὶ τυλιγμένο στὸ λαίμω του. Ἔτσι ἔκαναν κ' οἱ ναῦτες, ὅταν ἐβγαίνουν νὰ κοιμηθοῦν ἐξω - τὸ σακκὶ ἐκεῖνο τὸ μεταχειρίζοντο γιὰ μαξιλάρι. Γιὰ τὸν Ἄγγλος ὅμως εἶχε κ' ἄλλη χρησιμότητα: τοῦ ἐκρυβε τὸ πρόσωπον.

Ἀνέβηκε τῆς τρεῖς σκάλες, ποῦ ὠδηγοῦσαν ἐπὶ τὸ κατάστρωμα, ἐντελῶς ἔρημον ἐκεῖνη τὴν ὥρα. Ἀλλὰ ἐκεῖ εἶδε, ὅτι εὐρίσκειτο στὴν ἄκρη τῆς πρύμνης, ὡστε γιὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν σκάλα τῆς γέφυρας, ἔπρεπε νὰ διατρέξῃ τὸ μισὸ τοῦλάχιστον μᾶκρος τοῦ πλοίου.

Ἐνῶ ἔκανε αὐτὸ τὸν δρόμον, ἀνάμεσα σὲ καπνοδόχους καὶ σὲ βάρικες, ἀναγκάστηκε δύο τρεῖς φορές νὰ διασκελισθῇ σώματα ναυτῶν ποῦ ἐκοιμῶντο.

« Ὁραῖα, ἐσυλλογίσθη, δὲν θὰ εἶμαι μονάχος μου. »

Ἦ συντροφιά τοῦ ἔδωσε θάρρος. Καὶ νὰ τὸν σὲ λίγο κοντὰ στὴ σκάλα, ποῦ ὠδηγεῖ στὴ γέφυρα τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἐπὶ διαμέρισμα τοῦ πλοιοάρχου.

Ἐδῶ εἶνε ὁ ἀληθινὸς κίνδυνος. Ὁ Ἄγγλος γνωρίζε, ὅτι ὁ πλοιοάρχος εἶχε ἀνακαλύψει τῆς ἀπίστευες τοῦ σαμποτάζ ποῦ ἔκαναν ἀδέξια οἱ Γερμανοί. Ἄν εἶνε ἀνήσυχος, ἂν ἀγρυπνῇ, ἂν κἀνὴ συχνὰ ἐπιθεώρησι, ἂν ἐξετάζῃ τὴν πυξίδα, τὸ σχέδιό του θάποτύχῃ, γιὰτ' ὁ πλοιοάρχος θὰ παρατηρήσῃ τὸν ὕπνον τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ τοῦ τιμονιέρη καὶ θὰ διορθώσῃ ἀμέσως τὴν διεύθυνσιν τοῦ πλοίου.

Ἀλλὰ κανένα φῶς δὲν λάμπει ἐπὶ τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοιοάρχου. Ὁ δρόμος εἶνε ἀσφαλῆς, ἢ θάλασσα ἤσυχη, τὸ πλοῖο μακρὰ ἀπὸ κάθε ἀκτῆ. Κι' ὁ ἄνθρωπος ἐπωφελεῖται γιὰ νὰ κοιμηθῇ λίγες ὥρες, ἐπειδὴ τῆς προηγούμενης νύκτες τῆς πέρασε ὄρθιος.

Ὅλα λοιπὸν εὐνοοῦν τὸ σχέδιό του Ἄγγλος, ποῦ ἤσυχα-ἤσυχα ξαπλώνεται τώρα, κολλητὰ σχεδὸν στὴ σκαλίτσα τῆς γέφυρας. Ὁ ἀξιωματικός, γιὰ νὰ ναιθῆ ἐκεῖ ἐπάνω, θὰ περάσῃ σὲ λίγο ἀπὸ κοντὰ του.

Σὰν τὸ φεῖδι ποῦ ἐτοιμάζει τὸ φαρμάκι του, ὁ κακοῦργος βγάζει τὴ σύριγγά του, τὴν ἐξετάζει, τὴν δοκιμάζει καὶ περιμένει, ἀκκουμπισμένος στὸ πλευρὸ μιᾶς βάρικας, ποῦ εἶνε ἐκεῖ δίπλα στὴ σκάλα καὶ ποῦ ἡ προστατευτικὴ σκιά τῆς τὸν κρύβει καλά.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

NAMEΣΑ στα ἑκατομμύρια τῶν στρατιωτῶν, ποῦ πολεμοῦν σήμερα 'ς ὅλη σχεδὸν τὴν Εὐρώπη, πολλές χιλιάδες εἶνε τὰ παιδιά. Ἀλλὰ πηγαίνουν ἐθελοντές· ἀλλὰ ὑπηρετοῦν ἀπὸ ὑποχρέωσι, γιὰτ' ἕνα Κράτη,

ἀφοῦ ἐπῆραν ὄλους τοὺς μεγάλους, ἀναγκάστηκαν νὰ πάρουν καὶ τοὺς μικροὺς. Στὸν αὐστριακὸ στρατὸ ἔξαρνα, ποῦ πολεμοῦν ἐναντίον τῶν Ρώσων, πολλοὶ λόγοι ἀποτελοῦνται ἀπὸ παιδιά δεκαεπτά καὶ δεκάξι χρονῶν. Εἶπαν μάλιστα, πῶς αὐτοὶ εἶνε οἱ καλλίτεροι στρατιῶτες, γιὰτ' ἔχουν λίγο καὶ ρίχνονται στὴ φωτιά με μεγάλη γενναίότητα κ' αὐταπάρησι. Τὰ παιδιά, βλέπετε, δὲν γνωρίζουν ἀκόμα καλὰ τὴν ζωὴ, οὔτε ἔχουν πολὺ δυνατοὺς δεσμούς μ' αὐτὴ τὴν ἀφηροῦν λοιπὸν εὐκολώτερα ἀπὸ τοὺς μεγάλους, ποῦ συλλογίζονται πάντα τὴ γυναῖκά τους, τὰ παιδιά τους, τὰ σπιτία τους, τοὺς ἀνθρώπους καὶ τῆς δουλειῆς ποῦ ἐξαρτῶνται ἀπὸ αὐτούς.

Ἐνῶ ἕνα παιδί τί θὰ συλλογιθῇ; Τὸ σπῆτι του; εἶνε τοῦ πατέρα του. Τοὺς γονεῖς του; ἔχουν κ' ἄλλα παιδιά. Τὴν ἀδελφή του; ἔχει κ' ἄλλα ἀδελφία... Ἀλλὰ ἴσως δὲν εἶνε μόνον αὐτὸ. Τὸ παιδί ἔχει περισσότερη φωτιά καὶ φιλοτιμία μέσα του, κ' αἰσθάνεται ζωηρότερα τὸν πόθο νὰ γίνῃ ἥρωας, νὰ νηδραγαθήσῃ, νὰ κούρησῃ, νὰ δοξασθῇ. Ἄς ἀφίσημε ὅμως αὐτὸ τὸ ζήτημα, κ' ἄς ἔλθουμε 'ς ἕνα ἄλλο: Ἀπὸ τὰ παιδιά αὐτὰ, ποῦ φοροῦν σήμερα τὴ στολή τοῦ στρατιῶτη, μὲς 'ς τὴν φωτιά τοῦ πολέμου, πόσων χρονῶν νὰ εἶνε τὸ μικρότερον;

Λοιπόν, τὸ μικρότερον εἶνε μόλις δεκαεσσάρων χρονῶν, δηλαδὴ δὲν τὰ ἔχει κλείσῃ ἀκόμη! Καὶ ὅμως ἀποτελεῖ μέρος τοῦ καλλίτερου βελγικοῦ συντάγματος, ποῦ δοξάσθηκε στῆς μάχες τοῦ Ὑζέρ. Εἶνε ὁ μικρὸς πρίγκηψ Λεοπόλδος, ὁ δούξ τῆς Βραβάντης, γιὸς καὶ διάδοχος τοῦ ἡρωικοῦ βασιλεῦς τοῦ Βελγίου. Ὁ πατέρας του εἶπε μιὰ μέρα στὰ παλληκάρια τοῦ συντάγματος: — Σὰς ἐμπιτεύομαι τὸ παιδί μου!

Κι' ὁ διάδοχος τοῦ βασιλικῆς θρόνου κατετάχθη μ' ὅλην τὴν θέλησιν, πραγματικῶς ἐθελοντής. Ἀλλὰ ὄχι γιὰ φιγούρα. Γυμνάζεται τακτικὰ μαζὶ με τοὺς ἄλλους νεοσυλλέκτους κ' ἐκτελεῖ ὑπηρεσία στὰ χαρακώματα. Μιὰ μέρα, ὁ βασιλεὺς Ἀλβέρτος, καθὼς περνοῦσε με τὸν ὑποσπιστὴ του ἀπὸ τῆς γαλλι-

κός γραμμές, είδ' εκεί, στο γύρισμα ενός δρόμου, ένα μικρό στρατιώτη, που του παρουσίαζε όπλα. Ο βασιλιάς τον χαιρέτησε αρατρωτικά κ' επέρασε.

Ο σκοπός αυτός ήταν ο πρίγκηψ Λεοπόλδος, ο μικρός άνδρεϊος μαχητής και υπερασπιστής από τώρα του εδάφους της πατρίδας του. Στο μικρότερο στρατιώτη του κόσμου, — λέγει μια εφημερίδα, — εφαρμόζεται κατά γράμμα ο περίφημος στίχος του Κορνήλιου: «Η αξία κ' η ανδρεία δεν έχουν ανάγκη από ηλικία».

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια).

«Εν απόγευμα, ενώ ο Τώνης, ακολουθούμενος πάντοτε υπό της Ναδίας, έτρεχεν ανάμεσα εις τους βράχους, είδεν έξαφνα, εις την καμπήν μιας άτραπου, τον πρίγκηπα Βόριν, ο οποίος ήρχετο προς αυτόν.

Επειδή δεν τον είχε ιδη από της άφίξεώς των εις τον Κόκκινον Πύργον, έξεπλάγη κάπως διά την άπροσδόκητον εκεί έξω εμφάνισίν του.

Ο πρίγκηψ έβράδιζεν άργά και, κατά διαλείμματα, έφερε την χείρα εις το μέτωπον, ως διά να ποδιώξη λυπηράς σκέψεις, οι οποιοι επέμενον να τον βασανίζουν.

Τα δύο παιδιά, αν και δεν έφοβούντο τώρα τίποτε πλέον εκ μέρους του, εστάθησαν έξ' ένστικτου διά να περάση. Μετ' όλίγα λεπτά, ο πρίγκηψ εύρίσκετο πλησίον των. Ο δε Τώνης και η Ναδία, τρέμοντες, έκράτουν και την άναπνοήν των.

«Όταν τους είδεν, ο πρίγκηψ εστάθη

«Ο Τώνης έδίστασεν όλίγας στιγμές...» (Σελ. 385, στ. α'.)

και αυτός, μειδιάμα δε άδιόρατον παρουσιάσθη εις το πρόσωπόν του και, επί τινας στιγμάς, έμετρίασε την σκυθρωπότητά του.

Εσκυψε τότε προς τα τρέμοντα παιδιά και έκαιμεν έν κίνημα, ως να ήθελε να τους όμιλήση. Άλλά βεθύς στεναγμός, προδίδων όλην την άγωνίαν, ή οποία έπέλειε την καρδίαν του, άνεδόθη από τα στήθη του. Κατόπιν, κυττάζων τον Τώνην και την Ναδίαν, οι οποιοι έξηκολούθουν να μένουν άκίνητοι και σαστισμένοι, τους έχάιδυεσεν εις τα μάγουλα και τους δύο πατρικάτατα, ως εάν έξήτει τώρα, διά της γλυκύτητος και της καλωσύνης, να τους κάμη να τον συγχωρήσουν δι' όλα τα κακά, τα οποια τους είχε προξενήση.

—Παίξετε παιδιά μου, παίξετε! (*) τους είπε με τρυφεράν φωνήν.

Και χωρίς να προσέση τίποτε άλλο, έκαιμε μεταβολήν κ' έξηκολούθησε τον περίπατόν του.

Ο Τώνης και η Ναδία παρετήρησαν, ότι τα μάτια του ήσαν δακρυσομένα.

Ο Τώνης έσυλλογίσθη μίαν στιγμήν να τρέξη κατόπιν του, να τω ζητήσει μίαν έξήγησιν, αλλά, βλέπων την λύπην και την άπελπισίαν εκείνην, δεν ετόλμησε κ' έμεινε καρφωμένος εις την θέσιν του, άνίκανος να προσφέρη μίαν λέξιν, να κάμη έν κίνημα. Εν τούτοις άπέιχε πολύ τω να μαντεύση, ότι υπό την ψυχρότητα και την σιωπήν τω πρίγκηπος Βόριδος, εκρύπτετο όλη ή άγωνία μιας πατρικής καρδίας, παρασσομένης από άνησυχίαν και πόνον.

«—Τί σημαίνει επιτέλους αυτό;» έσυλλογιζετο ο μικρός, ο οποίος ήρχισε να εκπλήσεται άληθινά, βλέπων παρατεινομένην αυτήν την κατάστασιν.

Και, από της στιγμής εκείνης, ώρισθη από μέσα του να κάμη τα πάντα, διά να διαφωτισθη το μυστήριον, το όποιον ήσθάνετο γύρω του.

Άλλ' ή αλήθεια δεν θα έβράδυε να τω άποκαλυφθη.

Ένα βράδυ, ενώ ήτο πλαγιασμένος εις το κρεβάτι του, αλλά δεν κατώρθωνε να ποκοιμηθη, ήκουσεν έξαφνα κατι κρότους υποκάφους, ώσαν κτυπήματα, τα οποια, κατά διαλείμματα ίσοχρονα, άντήχουν εις την σιωπήν της νυκτός.

Εκπληκτος ο Τώνης έσήκωσεν άμέτως το κεφάλι του (**) εις το μαξιλάρι, διά νακούση καλλίτερα.

Τα κτυπήματα, τα οποια επανειλημάνοντο κάθε δέκα δευτερόλεπτα, έφαινοντο προερχόμενα από τα βάθη της

(*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 376.

(**) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου σελ. 377.

γής ή μάλλον από τα ύπόγεια του πύργου. Θα έλεγε κανείς ότι ήσαν κτυπήματα μιας πελωρίας σφύρας, τσσον καθάρα και παρατεταμένη ήτο ή ήχώ των.

Αυτό έφάνη εις τον Τώνην πολύ περίεργον και ήθέλησε να το έξηγήση. Επειδή δε είχε ταχειαν πάντοτε την

«Ο Τώνης και η Ναδία, τρέμοντες, εκράτουν και την άναπνοήν των.» (Σελ. 384, στ. α'.)

άπόφασιν—και αυτό το γνωρίζομεν από άλλοτε, —άπεφάσισε να έπιχειρήση άμέσως μίαν έξερευνητικήν έκδρομήν.

Εσηκώθη λοιπόν από το κρεβάτι του και άφου άνοιξεν όλίγον τας θύρας, διά των οποίων συνεκοιτώνει τς δωματίον του με τάλλα τω ίσογείου, διά να ιδη μήπως ήτο κανείς να τον άκούση, ενεδύθη βιαστικά και έξήλθε κρυφίως εις τους σκοτεινούς διαδρόμους.

Η καρδία του έπαλλε δυνατά, διότι είχε το προαισθημα ότι ή τύχη του, καθώς και ή τύχη της μικράς Ναδίας, έξηρητάτο από ό,τι θάνεκάλυπτε μετ' όλίγον.

Διά τούτο, κρατών και την άναπνοήν του, προσεπάθει να περιπατη «σαν τή γάτα». Εφρόντιζε να μη πατη το ένα πόδι, πριν ήθελε σβυσθη τελείως και ο έλαφρότατος κρότος, τον όποιον είχε κάμη το άλλο. Και όμως τω έφαινετο κάθε στιγμήν, ότι οι κρότοι των βημάτων του, δεκαπλασιαζόμενοι από την περικυκλούσαν αυτόν σιωπήν, θα έξυπνοΰσαν άποτόμως όλον τον πύργον.

Η κατοικία τώντι, —έκτός των σφυροκοπημάτων εκείνων, τα οποια, κατ' ίσα παντοτε διαστήματα, έκαιμαν τους τοίχους να τρέμουν, — ήτο σιωπηλή ως κανένα μαγευμένον Παλάτι

παραμυθιού' και ή άικρα αυτή σιωπή, διαδεχομένη τους καταχθινίους κρότους, είχε κατι το άγριον και το φρικαλέον.

Όσον ο Τώνης έπροχωρούσεν εις το σκοτός, τσσον τα σφυροκοπήματα έγίνοντο όλονέν καθαρώτερα και ο κρότος αυτός τω έχρησίεε τώρα διά να οδηγηται.

Ότως έφθασεν εις μίαν κλιμακα, την οποίαν έγνωρίζε καλά, διότι πολλάκις την είχε ιδη, περιερχόμενος την μυστηριώδη κατοικίαν. Η κλιμαξ αυτή ώδήγει εις τα ύπόγεια του πύργου, έφράσσετο δε, εις το επάνω της άκρον, από μίαν βαρειαν σιδηράν θύραν, ή οποία συνήθως ήτο κλειστή.

Διά τούτο ή εκπληξις τω Τώνη υπήρξε μεγάλη, όταν είδεν ότι, εκείνην την νύκτα, ή θύρα ήτο άνοιχτή. Η μόρσεσε δε να το ιδη άμέσως, διότι έφωτίζετο από ένα φεγγίτην, εύρισκόμενον εκεί πλησίον, διά τω όποιου είσέδουε μυστηριωδώς μια άκτις σελήνης.

Μηχανικώς, ο Τώνης ήρχισε να καταβαλίνη τας λιθίνας βαθμίδας και τότε οι κρότοι της σφύρας προσέβαλον την άκοήν του με τσσην καθαρότητα, ώστε έπέισθη άμέσως, ότι προήρχοντο από τα σκοτεινά βάθη τω ύπογείου. Με όλον του το θάρρος, έδίστασεν όλίγας στιγμάς να προχωρήση περισσότερο εις την μαύρην εκείνην τρύπαν, ή οποία ήνοιγετο υπό τους πόδας του.

Μήπως, τώντι, εις το τέλος εκείνης της κλιμακος, έμελλε να εύρεθη έξαφνα ενώπιον πραγμάτων, τα οποια δεν έπρεπε να τα ιδη κανείς, και μήπως θα έτιμωρείτο κατόπιν αυστηρώς, διά την άδιακρισίαν του;.

Όπωςδήποτε, ο Τώνης, όσον έπροχωρούσε, τσσον ζωηρότερον είχε το προαισθημα, ότι θα έκαιμε μίαν ανακάλυψιν σημαντικήν.

Ο δισταγμός του δεν διήρκεσε παρά όλίγα δευτερόλεπτα, διότι, χωρίς να θέλη, είχε συλλογισθη την μικράν αίχμάλωτον Ναδίαν, τους γονείς του, τον πρίγκηπα Σέργιον, τον γέροντα Ίβάν. Και όλα αυτά! άναμνήσεις, οι οποιοι έπεφοίγησαν εις τον νοΰν του συγχρόνως, ήρκεσαν διά να τεν άκαλλάξουν από την στιγμιαίαν λιποψυχίαν του, να τεν ένθαρρύνουν και να τεν έχαρδιώσουν.

Τότε, χωρίς να ρίψη ούτε βλέμμα

όπισω του, έξηκολούθησε τον δρόμον του ψηλαφητεί.

Η κλιμαξ καθήρχετο έλικοειδώς, έν τω μέσω τω σκοτός, και διά να μη πίπτη εις τας κάποτε άποτόμους στραγές των βαθμίδων, ο Τώνης έπρόσεχε να στηρίζεται όλοέν επί των τοίχων, των οποίων ήσθάνετο εις τον άγκώνα τας τραχειάς άνωμαλίας.

Μετα δέκα λεπτά, διότι υπ' αυτούς τους όρους έπροχώρει βραδύτατα, έφθασε τέλος εις την έσχατίαν της κλιμακος κ' εύρέθη, — έξ' όσων ήδύνατο τουλάχιστον να κρίνη, — εις μακρόν διάδρομον, και αυτόν σκοτεινόν.

Τον ήκολούθησεν επί τινά λεπτά, χωρίς να γνωρίζη πω πηγαίνει. Το γύρω του σκοτός ήτο πυκνότερον. Κάθε σιγμήν, κατέπιγε κραυγήν τρώμου και άσυμναισθήτως έκαιμε κίνημα όπισθοχωρησέως.

Τω έφαινετο ότι φαντάσματα ώρθούντο έξαφνα ενώπιόν του, διά να τω φράξουν τον δρόμον, ή ότι το έδαφος ήνοιγετο υπό τους πόδας του, διά να τον κρημνίση εις τα βάθη καμνιάς καταπακτής.

Εύτυχώς, όλ' αυτά δεν ήσαν παρά πλαναισθησίαι, τας οποιας γνωρίζουν καλά όλοι όσοι έπεριπάτησαν ποτέ μόνοι, εις το σκοτός, με την άγωνίαν ενός τέρματος άβεβαίου και άορίστου.

Τέλος, μετα πορείαν ενός τετάρτου της ώρας, —τετάρτου, το όποιον τω έφάνη όλόκληρος αιών, — ο Τώνης παρετήρησεν έξαφνα εμπρός του κάτι ως φώς, τον όποιον έρριπτεν έρυθρωπάς ανταυγείας, άμυδράς άκόμη, επί των σκοτεινών τοίχων.

«—Επιτέλους! έψιθύρισε, πλησιάζω στο τέρμα!»

Και θέτων την χείρα επί της καρδίας του, ώς διά να την έμποδίση να έκραγη, έστηρίχθη εις τον τοίχον, διά να μη πέση. Τα πόδια του έτρεμαν και ψυχρός ιδρώς τον περιέλουε. Τα κτυπήματα της σφύρας, τα οποια ήκούοντο όλονέν πλησιέστερα, τω έφαινοντο τώρα ως νάντηχουν έντός του.

Επειτα, όλίγον κατ' όλίγον, και κατ' άρχάς συγκεχυμένος, ένας θόρυβος φωνών, όμιλιών, ήκούσθη, δυναμώνων έφ' όσον ο Τώνης έπροχώρει. Διότι, με όλον του τον τρώμεν, είχε πάλιν εκκινήση, το γενναίον παιδί, άποφασισμένον

«Επί τέλους! έψιθύρισε' πλησιάζω.» (Σελ. 385, στ. β'.)

να ιδη ό, τι θα τω έδειχνεν εκείνο το φώς. Εκεί κάτω, θα ήσαν βέβαια άνθρωποι, οι οποιοι συνομίλουν.

Χωρίς να σταθη διόλου αυτήν την φοράν, ο Τώνης έφθασεν εις την έσχατίαν τω διαδρόμου. Εκεί θεάμα άπρόοπτον, άπροσδόκητον, τον έπερίμενε.

Εις μίαν μεγάλην αίθουσαν με γωνιώδεις άψίδας, ή οποία έφωτίζετο από καπνίζούσας λυχνίας και από τας έρυθράς ανταυγείας μιας μεγάλης έστίας, καμμία δεκαριά άνθρωποι, με γυμνούς τους κορμούς, κατεγίνοντο εις την αυτήν έργασίαν.

Γύρω εις τους ανθρώπους αυτούς, όπως εις έργαστήριον άλχημιστού, εύρίσκοντο ειάλοι, χωνία, ζυγαριά, λεκάναι, ιγθία, σωλήνες και, εις μίαν άκραν, ένας πελωριος σφυροκόπανος, προσηρμοσμένος εις τον θόλον της αίθούσης, ο όποιος άνέβαινε και κατέβαινε διηνεκώς και, όσάνκις έφθανεν εις το τέρμα του, έκαιμε τον κρότον εκείνον, ο όποιος είχε κινήση άπόψε την προσοχήν και την περιέργειαν τω Τώνη.

Ο μικρός, διά να είμπορη να παραμονεύη ανενόχλητος, εκρύφθη εις μίαν γωνίαν τω διαδρόμου και εκείθεν, χωμένος εις την σκιάν, άνοιξε καλά-καλά τα δύο του μάτια, διά να ιδη και να έννοηση τί είδους έργασίαν έκαιμαν όλοι εκείνοι οι άνθρωποι.

Τούτο, έννοείται, δεν ήτο όλος άκίνδυνον διά τον μικρόν μας φίλον.

Κάθε φοράν, τώντι, πω κανένας έργάτης έπλησίαζεν εις την θύραν ή έξήρχετο και εις τον διάδρομον, διά να πάρη όλίγον άέρα, —και ο άήρ τω διαδρόμου ήτο βέβαια όρσοερώτερος και καθαρώτερος από τον άέρα της αίθούσης, — ο Τώνης, με καρδίαν πάλλουσαν, ήναγκάζετο να κολλή περισσότερον εις τον τοίχον διά να μη τον ιδη.

(*Επειτα συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

«Εις μίαν μεγάλην αίθουσαν...» (Σελ. 385, γ')

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ίδε 'Οδηγός, Κεφ. ΙΒ'.]

α') Παιχνίον

Εστάλη από το Δοξασμένο Στέμμα.

Α	ΜΩΝ	ΜΩΝ	Α
Α	ΑΚ	ΣΤΡΥ	ΣΤΟΣ
		ΕΙ	Ω
ΟΣ	ΝΕ	ΛΙ	ΟΣ

Νά συναρμολογηθού αι συλλαβὰι αὐταί, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε ποταμῶν τῆς Ἑλλάδος.

β') Μαγικὴ εἰκὼν ἀνεοεικόνος

Εστάλη ἀπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

— Ἐρέει πῶς λέγει ὁ Πίπης τὸν σκύλου, Εἰρήνη;
— Ὁχι.
— Καὶ ὅμως σοῦ τὸ εἶπα.

γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Εστάλη ἀπὸ τῶν Ἀστέρων τοῦ Βέγα

*pr*s-l*-pl*-l*-b***-t*mps

Νάναγωνθῆ τὸ Φωνηεντόλιπον τοῦτο.

Πύσεις τοῦ 46ου βύλλου

α.) Ἦρα κληῖς, Ἀχιλλεύς, Περσεύς, Θητεύς, Πηλεὺς.— β.) Τῶν φρονίμων τὰ παιδιά, πρὶν κεινάσουν μαγειρεύουν.— γ.) Ou entres [entre=μεταξὺ] tu? Tâ entres mal. Ne entres pas.

Ο ΚΥΡΙΑΚΟΣ Ο ΑΜΑΞΑΣ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

Ἦταν δώδεκα καὶ μισὴ τὸ μεσημέρι, ὅταν ὁ Κυριάκος ὁ ἀμαξᾶς ἔμπαινε μὲ τὴν ἀμαξά του μέσα στὴν πλακοστρωμένη αὐτὴ τοῦ σπιτιοῦ του. Ἐβαλε τὸ καμτοῖκι στὴ θύει του, κατέρηκε τὸ ἐδωλιό του καὶ ἄρχισε νὰ ξεξέβῃ τ' ἄλογά του. «Γεῖά σου, Καρὰ μου,—εἶπε στὸ δεξι ἄλογο του καὶ τὸ χτυποῦσε φιλικὰ στὰ καπούλια,—σὰν μιοντάρι ἔργαλες σήμερα τὸν ἀνήφορο στὴ Δεξαμενῆ. Ὁ φουκαρᾶς ὁ Φαρή; ὄλο βογγητὸ ἦτανε. Ὅπως νὰ τὸ πῆς, γυναικίκα.— κ' ἐστράφη πρὸς τὴν Μαριγώ τὴν γυναῖκά του ποὺ στεκότανε, ὅπως πάντα, στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μὲ τὰ χέρια διαλωμένα ἀπὸ κάτω στὴν ποδιά της,—τὸ μελαχροινὸ πρόμα πάντα πρὸ προκομιμένο εἶνε ἀπὸ τὸ γαλανό.»

Καὶ τὰ ἔλεγε αὐτὰ ὁ Κυριάκος γὰ νὰ πειραξῆ τὴν γαλανομάτα γυναῖκά του. «Βεῖ σὺ, Κωνσταντῆ,—εἶπε στὸ μεγαλιετέρο τοῦ παιδι—πᾶρε ἀπὸ μέσα ἀπ' τὴν καρδότα τοῦ γροβιτίου. Καὶ σὺ, Πέτρο,—εἶπε στὸ δεύτερο παιδί του,—πᾶρε ἕνα διπλό ψωμί. Καὶ σὺ, Θανάση,—εἶπε στὸ τρίτο παιδί του,—πετάξου στὴν ταβέρνα καὶ πᾶρε σήμερα τρακόσια δράμα κρᾶσι.» Ἄκου δὴ, Κωνσταντῆ,—εἶπε πάλι στὸ μεγαλύτερο παιδί του,—βάλει σήμερα στ' ἄλογα ἀπὸ δυὸ χούφτες κριθᾶρι περισσότερο, γιὰτι δούλεψαν καλά.»

Ὅταν κἀθησαν ὄλοι στὸ τραπέζι, ὁ Κυριάκος, κἀνοντας τὸ σταυρό του, εἶπε: «Δόξα σοὶ, ὁ Θεός. Σήμερα, γυναῖκα, δούλεψαμε καλά.» Ὅσο νὰ ἴδῃ ἀπὸ τὴν Περσίδα, δὸς του στὰ Πατήσια. Ὅσο γ' ἄρθῃ ἀπὸ τὰ Πατήσια, δὸς του στὴ Δεξαμενῆ.

Τὰ πῆθῃνα τὰ δυστυχισμένα τ' ἄλογα. Μὰ καὶ εἶκοσι φράγκα δὲν εἶνε λίγα.»

Ἄφου κατέρησε κάμποσο φαί καὶ δυὸ ποτηρία ῥεσίνα, εἶπε πάλι: «Αὐτὸ δὲν ζέβω ἄλλο σήμερα. Θὰ πλαγιασῶ λιγάκι καὶ δὴ πᾶν ἔπειτα στὸν καφενέ νὰ παίξω κανὰ τάβλι μὲ τὸν κουμπάρο μας.» Ἀς ἀναπαυθῶν καὶ τὰ ἄλογα ἔως αὔριον τὸ πρωῖ.»

Σὰν ἀπόφυγαν, τὰ παιδιὰ πήγαυε στὸ σχολεῖο, ὁ Κυριάκος ὁ ἀμαξᾶς ἔσταλει τὴν καὶ σὲ λίγο ἄρχισε νὰ ροχαλίξῃ, καὶ ἡ Μαριγὼ ἡ γυναῖκά του εἰσέδρανε στὸ τραπέζι τὰ ἀσπρόρουχα τῶν παιδιῶν της. Καὶ μέσα στὴν ἡσυχία ἐκείνη τοῦ σπιτιοῦ, ζωντανές, ζωντανές περνοῦσαν ἡ ἰδέες γὰ τὸν ἄνδρα της, ποὺ ἦταν τόσο καλὸς καὶ ψυχόπονος, γιὰ τὰ παιδιά της, ποὺ καθένα εἶχε τὸ προτέρημά του μὲ κοντὰ σαυτό καὶ τὸ ἐλαττωμά του, γιὰ τὴ νοικιάριστα τους τὴν κυρὰ Σοφίαν, ποὺ τὴν παρτίσσε ὁ ἄνδρας της καὶ πῆγε στὴν Ἀμερική, γιὰ τὸ μοναχικό παιδί της, ποὺ εἶχε τόσον καιρὸ στὸ κρεββάτι ἄρρωστο καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κἀρη ἀπάνω του. Ὅλα αὐτὰ γογγύρα καὶ ζογγρά περνοῦσαν ἀπὸ τὸ νοῦ τῆς κυρὰ Μαριγῶς. Ἐφρουγαν καὶ πάλι ἤρχοντο μὲ ποικίλους συνδυασμοὺς. Μέσα στὴν νεκρικὴ αἰχμὴ τοῦ δωμάτιου, ἀκούστικη καὶ κῆποι στὴν πόρτα. «Ἐμπρός;» εἶρανε ἡ κυρὰ Μαριγὼ καὶ παρατῶντας τὸ σίδερο ἀπάνω στὸ τρίποδο στρηγιμά του, ἐστράφη κατὰ τὴν πόρτα. Ἦταν ἡ Ρηγιὴ ἡ ὑπηρετίστρια τοῦ κυρίου Λουκᾶ, τοῦ πλουσιοῦ γείτονα, ποὺ τόσες φορές βρέθηκε βοηθὸς στὸν Κυριάκο, ὅταν ἤθελε νὰ ἀγοράσῃ κανένα ἄλογο ἢ νὰ διορθώσῃ τὸ σπιτάκι του. «Καλέ, κυρὰ Μαριγὼ, εἶπ' ὁ ἀφέντης μου νὰ περάσῃ ὁ Κυριάκος μὲ τὴν καρδόστα του, νὰ τοὺς πῆθῃ στὴν Κηφισιά περίπατο καὶ νὰ τοὺς φέρῃ πάλι.»

«Κυριάκο, αἶ Κυριάκο!» εἶλε ἡ κυρὰ Μαριγὼ καὶ σκουντοῦσε μαλακὰ μαλακὰ τὸν ἄνδρα της γιὰ νὰ ξυπνήσῃ. «Τὶ θέλεις;» εἶπ' ἐκείνος σὰν θυμωμένος λιγάκι κ' ἐτριβε τὰ μάτια του. «Σῆμα νὰ ζέψῃς. Ὁ κύρ Λουκᾶς παράγγειλε νὰ τοὺς πᾶς στὴν Κηφισιά.»

«Δὲν σοῦ εἶπα, ὅτι δὲν ζέβω ἄλλο σήμερα; Μετὰ χαράς, Ρηγιὴ μου, πὲ στάφεντικὰ σου, μὰ εἶνε τ' ἄλογα κωρασμένα.»

«Δὲν ἔχουν τίποτα, καῖ μένε, Κυριάκο,—εἶπ' ἡ γυναῖκά του—θὰ πᾶρης καλὸ ἄγῳ.»

«Δὲν τᾶχω τ' ἄλογα γὰ ξεπάτωμα, δὲν σοῦ τὸ εἶπα; Καὶ χίλια φράγκα νὰ μὸς δώσουνε δὲν ζέβω. Κ' ἔβριζε πάλι νὰ κοιμηθῇ ὁ Κυριάκος ὁ ἀμαξᾶς. Μὰ ὁ ὕπνος δὲν ἐρχότανε πᾶ στα μάτια τοῦ Κυριάκου καὶ ἀφροῦ ἐστρωπογύρισε κάμποσον καιρὸ στὸ κρεββάτι, ἀνεσηκώθη καὶ ἐκάθησε στὴν ἀκρῆ.»

«Μοῦκορες τὸν ὕπνο, καῖ μένη γυναῖκα, εἶπε. Δὲν βάνεις τὸ μὀρικὶ νὰ πιοῦμε καναν καφέ.»

Ὅταν οἱ δυὸ σὺζυγοι, καθισμένοι πλὰι πλὰι πλάνε τὸν καφέ τους, ἀνοίγει μὲ βία ἡ πόρτα καὶ χύνεται μέσα στὴν κάμαρα, κοιμητικισμένη καὶ φωνάζοντας ἄγρια, ἡ νοικιήριστα τοῦ Σοφίαν.

«Τὸ παιδί μου, σῶσατε τὸ παιδί μου, ἀν εἰσθε χριστιανοί!» καὶ τραβοῦσε τὰ μαλλιά της καὶ τὰ ξεροζῶνε τοῦφες τοῦφες ἡ δυστυχισμένη.

«Τὶ εἶνε, κυρὰ Σοφίαν; Τὶ τρέχει;» φῶνωσαν οἱ δυὸ σὺζυγοι μὲ μιὰ φωνή, ἀφίνοντας τὰ φλυτζάνια στὸ τραπέζι.

«Τὸ παιδί μου πεθαίνει. Σπασμοὶ τὸ τινάζουνε. Βοήθεια, χριστιανοί!»

Πράγματι ὅταν ὁ Κυριάκος ὁ ἀμαξᾶς καὶ ἡ γυναῖκά του ἐμπήσαν στὸ δωμάτιο τῆς νοικιάριστας τῶν, τὸ παιδί της στὸ κρεββά-

τι σπαρτάριζε σὰν ψᾶρι στὴν ἀμμουδιά. «Βοήθα, γυναῖκα, νὰ ζέψουμε» εἶπ' ὁ Κυριάκος ὁ ἀμαξᾶς· καὶ σὲ μιὰ στιγμή ὁ Καρᾶς καὶ ὁ Φαρή; ἦσαν στὴ θέσει τῆς δουλειᾶς, ζεμένοι στὴν ἀμαξά. Ἐπῆδρσε καὶ ὁ Κυριάκος στὴν θέσει του, ζοτᾶζε τὰ ἡγία καὶ ἤρχισε ἀλύπητα νὰ κτυπᾶ μὲ τὸ καμτοῖκι τὰ ἄλογά του. Ἦταν τόση ἡ βία του, ὥστε στὸ στενὸ, κοντὰ στὴ γέφυρα τοῦ Ἰλισσοῦ—γιὰτι καθότανε στὸ Παγκράτι—παρ' ὀλίγο νὰ συγκρουσθῇ μὲ τὸ τραμ. Ἐβήκηκε στὴν πλατεῖα λεωφόρο Ὅλγας καὶ κεῖ πῆθῃ πολὺ ἐλεύθερος ἐμαστίγωνε τὰ ἄλογα του. Οἱ διαβάτες ἐστέκοντο μὲ ἐκπληξί καὶ τὸν ἔβλεπαν. «Κάποιον θὰ πλάκωσε» ἔλεγε ὁ ἄγος «καὶ φεύγει γιὰ νὰ μὴ τὸν πᾶσουν». «Θὰ εἶνε τρελλός;» ἔλεγε ὁ ἄλλος. «Τὰ δυστυχισμένα τὰ ἄλογα» ἔλεγε τρίτος. Μὰ ὁ Κυριάκος ὁ ἀμαξᾶς δὲν ἄκουε τίποτε ἀπ' αὐτὰ. Μαστίγωνε καὶ πάλι μαστίγωνε, Ἄφριξε ὁ Καρᾶς καὶ βογγοῦσεν ὁ Φαρή;. Ἡ ἀμαξά τινάζονταν ψηλά στὰ λακκάκια τοῦ δρόμου καὶ ὁ Κυριάκος ἐταλαντεύετο στὴ θέσει του. Στὴν Λεωφόρο Ἀμαλίας, ἕνας χωροφύλακας φρουρὸς βλέποντάς τον νὰ τρέχῃ σὰν δαιμονισμένος, ἔτρεξε κατόπι του καὶ τὸν διέταξε νὰ σταθῇ· μὰ ὁ Κυριάκος ὁ ἀμαξᾶς οὔτε γυρᾶσε νὰ τὸν κτυπάη. «Εἶτι τρέχοντας ἐφθασε στὴν Ὀμόνοια καὶ ἔπειτα στὴν ὁδὸν Ἀγίου Κωνσταντίνου. Ἐκεῖ κοντὰ στὴν ἐκκλησιά ὁ Κυριάκος ἐγνώριζεν ἕνα περιφίμο γιὰ τὸν τὸν παιδιῶν. Εἶχε φέρῃ ἐκεῖ πολλοὺς. Εἰς αὐτὸν λοιπὸν καὶ τώρα ἤλθε, τὸν ἔβραε στ' ἀμάξῃ καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμο καὶ μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα ἐπέστρεφε στὸ σπίτι. Στὴν Ὀμόνοια παρ' ὀλίγον νὰ συγκρουσθῇ μὲ ἕνα τραμ, στὴν ὁδὸν Σταδίου παρ' ὀλίγο νὰ πλακώσῃ κάποιον γερωντα, ποὺ δὲν πρόσφαιε νὰ ἀναβῇ στὸ πεζοδρόμιον. Στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος κάποιος χωροφύλαξ ἐδοκίμασε νὰ τὸν σταματήσῃ, μὰ ὁ Κυριάκος ἦταν ἀκράτητος καὶ ὁ χωροφύλαξ ἠοκέσθη νὰ σημεύσῃ τὸν ἀρτίμὸ τῆς ἀμάξῃς καὶ νὰ τὸν καταγγείλῃ. Ὅταν ἐφθασε στὸ σπίτι του, τὰ ἄλογα ἦσαν πνιγμένα στὸν ἰδρωτὰ καὶ ἔτριεσαν τὰ πόδια τους. Ἐστειλε τὸ γιατρό στὸ δωμάτιο τοῦ ἀρρώστου καὶ αὐτὸς ἐπεριποιήθη τὰ ἄλογα τὸν μεσᾶ στὸ σταύλι. Ὅταν πλέον ἐτελειώσε τὴν περιποίησιν τῶν ἄλογων, ἐμπήκε καὶ αὐτὸς στὸ δωμάτιο τοῦ ἀρρώστου καὶ εἶδε τὸ γιατρό νὰ τὸν ἐξετάζῃ προσεκτικὰ. Ἐπειτα ἐφραψε μιὰ συνταγὴ, ἐδοικεν ὀδηγίας γιὰ τὸ φάρμακο, εἶπε στὴν μητέρα νὰ μὴν ἀνησυχῇ καὶ ἐπήρε τὸ καπέλλο του.

«Κυριάκο μου,—τοῦ λέγει δειλὰ δειλὰ ἡ κυρὰ Σοφίαν—δὲν ἔχω νὰ πληρώσω τὸ γιατρό. Μόνο μιὰ δραχμὴ ἔχω.»

«Κύττα τὸν ἄρρωστο σὺ,—τῆς εἶπε μὲ σοβαρὸ τόνο ὁ Κυριάκος,—καὶ μὴν ἐνδιαφέρεσαι γιὰ τὸ γιατρό. Αὐτὸ εἶνε δικὴ μου δουλειὰ. Καὶ ὅταν ἔδωκε τὸ χέρι τὴ ἀποχαρτίσει τὸ γιατρό, καὶ τὸ ἄφησε στὴν παλάμη.

«Ποῦ εἶνε ἡ συνταγὴ;—εἶπεν ἔπειτα στὴν κυρὰ Σοφίαν.—Καὶ σὲ λίγη ὥρα ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο μὲ ἕνα μπουκαλάκι στὰ χέρια.

Σὲ λίγες ἡμέρες, μιὰ Πέμπτη, βράδυ βράδυ, ὁ Κυριάκος ὁ ἀμαξᾶς ἔβαλε τὴν γυναῖκά του στὸ ἀμάξῃ, τὰ παιδιά της, τὴν κυρὰ Σοφίαν μὲ τὸ παιδί της—καλὰ πλῆον—καὶ τραγουδώντας τὸς ἐφερε ἀπὸ τὴν λεωφόρο Συγγροῦ στὸ Φάληρο—ὅπως τοὺς εἶχε ὑποσχεθῆ—καὶ ἀφροῦ ἐφραγαν καλά ἐκεῖ, τοὺς γύρισε πάλι στὸς δέκα τὴ νύκτα στὸ σπίτι.

Π. Α. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1915

(Ίδε Διάπλασιν τοῦ 1915, σελ. 403)

Ἐψήφισαν 421 συνδρομηταὶ ἔχοντας ψευδῶνυμον καὶ 736 συνδρομηταὶ ἄνευ ψευδῶνυμου ἢ ἀγοραστὰι. Ἡ διαλογὴ τῶν 1157 τούτων ψηφοδελτίων φέρει ἐπιτυχόντας καὶ βραβευομένους, κατὰ τοὺς ὅρους τῆς προκηρῆσεως, τοὺς ἑξῆς:

- Α' ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ**
- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γιὰ τὴν Πατριδα** (μὲ ψῆφους 612.)
- ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐθνικὸν Ὀνειρον** (ψῆφ. 573).—**Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος** (ψῆφ. 565).—**Φωνὴ τῆς Πατρίδος** (ψῆφ. 498).
- ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γενναίωφρος Στρατηλάτης** (ψῆφ. 476).—**Ἦρος τοῦ 1913** (ψῆφ. 424).—**Ἰνδαλμα τοῦ Ἑλληνικοῦ** (ψῆφ. 408).—**Μαρμαρωμένος Βασιλιάς** (ψῆφ. 375).—**Γέρος τοῦ Μοριᾶ** (ψῆφ. 372).—**Αἷματοβαμμένον Λαφνοκλάδο** (ψῆφ. 323).
- ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Ἐνδοξὸ Σοφίαν** (ψ. 301).—**Δοξαμένη Ἑλλάς** (ψ. 294).—**Τροπαιοῦχος Ἑλλάς** (ψ. 277).—**Ροδοδάφνη** (ψ. 263).—**Δοξαμένους Ρῆνος** (ψ. 259).—**Αἷματοβαμμένη Κυανόλευκος** (ψ. 244).—**Γιγαντομάχος Ἑλλην** (ψ. 235).—**Βουνὸ τῆς Μαυρολιάσας** (ψ. 219).—**Φρούρα** (ψ. 211).—**Πανελληνίους Ἑνωσις** (ψ. 176).

Κατὰ τὰνωτέρω ἀποτελέσματα, καθιερώσθη ἐν Πρότυπον Ψηφοδέλιον μὲ τὰ δέκα πρῶτα ἐρχόμενα ψευδῶνυμα, τὸ ἑξῆς:

- Πρότυπον Ψηφοδέλιον**
- 1.—Γιὰ τὴν Πατριδα, 612.
  - 2.—Ἐθνικὸν Ὀνειρον, 573.
  - 3.—Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος, 565.
  - 4.—Φωνὴ τῆς Πατρίδος, 498.
  - 5.—Γενναίωφρος Στρατηλάτης, 476.
  - 6.—Ἦρος τοῦ 1913, 424.
  - 7.—Ἰνδαλμα τοῦ Ἑλληνικοῦ, 408.
  - 8.—Μαρμαρωμένος Βασιλιάς, 375.
  - 9.—Γέρος τοῦ Μοριᾶ, 372.
  - 10.—Αἷματοβαμμένον Λαφνοκλάδο, 323.

Μὲ τὸ πρότυπον τοῦτο ψηφοδέλιον παρέδωκε διὰ τᾶλλα, ἔξηκριθῆσα δὲ ὅτι συμφωνητέρον ἦτο τὸ ψηφοδέλιον τῆς Καρδίας Παλαιολόγου συνεσταγμένον ὡς ἑξῆς:

- 1.—Γιὰ τὴν Πατριδα.
- 2.—Ἐθνικὸν Ὀνειρον.
- 3.—Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος.
- 4.—Φωνὴ τῆς Πατρίδος.
- 5.—Γέρος τοῦ Μοριᾶ.
- 6.—Ἦρος τοῦ 1913.
- 7.—Γενναίωφρος Στρατηλάτης.
- 8.—Μαρμαρωμένος Βασιλιάς.
- 9.—Ἰνδαλμα τοῦ Ἑλληνικοῦ.
- 10.—Αἷματοβαμμένον Λαφνοκλάδο.

Ἑλληνοπούλα.—Ἰωάννα Ρ. Δαμπαρίδου.

Ἑλληνοκὸς Ὁδρανός.—**Μιχαὴλ Ζ. Γαλήνης.**

Συγχαίρω τοὺς βραβευθέντας, τῶν ὁποίων περιεμένο τὰς παραγγελλείας τῶν διὰ τὰ βραβεῖα, συμφώνως πρὸς τὴν Προκηρῆσιν, καὶ τὰς φωτογραφίας τῶν πρὸς δημοσίευσιν.

Ἡ Προκηρῆσις τοῦ νέου Δημοψήφισματος διὰ τὰ ψευδῶνυμα τοῦ 1916, θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὅμιλοῦν διὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

— Εἶνε τὸ συγκινητικώτερον μέρος τῆς ἱστορίας μας! λέγει κάποιος.
Καὶ ὁ Νίκος παρεμβαίνων:
— Ἐμένα μὸς λέτῃ; Μιὰ φορά μ' ἔκανε κ' ἐκλαψα ἔς ὄλο τὸ μάθημα.
— Σὲ συγκίνησε τόσο πολὺ;
— Ὁχι, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐξᾶσαι τὴ χρονολογία, ὁ δάσκαλος μὸς ὤσσε δυὸ μπουφᾶις.

Εστάλη ἀπὸ τοῦ Διάττοντος Ἀστέρου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Ἐυφροσύνης τῆν 25ην Ὀκτωβρίου 1916.

ΜΙΑ ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Πολλοὶ, ἀπειροὶ φίλοι μου μὸς ἐφραψαν κατὰ καιροῦς, ὅτι θὰ ἦλεσαν πολλὰ νὰ δημοσιεύσω ἀκόμη ἐν μεμνηστέσῃ μου Ἰουλίου Βέρον. Ἐγὼ ὅχι ὅχι μὸς τὴν «Μυστηριώδη Νῆσον», ἐν ἀπὸ τὰ ἄριστα, τὰ θαυμασιώτερα του. Τὸ μεμνηστέσῃ αὐτὸ οὐτὲ εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἐδημοσιεύθη ποτέ, οὔτε εἰς τὴν σειράν τῶν ἔργων τοῦ Βέρον, ἡ ὁποία ἐξῆδθη ἀπὸ διαφόρου; ἐξῆδθη τῶν Ἀθηνῶν. Κάποτε μόνον, πρὸ δεκάδων ἐτῶν, μετεφράσθη καὶ ἐτυπώθη εἰς βιβλίον, νομιζῶ εἰς τὴν Σμύρνην. Ἀλλὰ δὲν γνωρίζω τί διάθεσιν, τί κυκλοφορίαν ἔλαβεν αὐτὴ ἡ μετᾶφρασις. Δοκίμω, σὰς ἐρωτᾶ: Ἐτυχε νὰ τὴν διαβάσῃς; Ἡ «Μυστηριώδης Νῆσος» τοῦ Βέρον οὐκ εἶνε γνωστὴ; Ἐπιμένω; θὰ ἦτο περιτόνη καὶ τὴν δημοσίευσῃς κ' ἐγώ, ὡς πρῶτον μεμνηστέσῃ ἡ τοῦ νέου μας ἔτους, κατὰ μετᾶφρασιν τοῦ κ. Γ.ο. Ἐνεποπούλου; Ἡ ἀπαντήσις, αὐτὸ θὰ αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε σὲ τέτοιον περίστασι, ἀλλ' ἀπὸ τὴν Ἰην Δεκεμβρίου σοῦ ὑπόσχομαι μεγαλήτερα προγράμματα. Νὰ τὸ φίλος ἔχω ἐγώ!

Ῥωσικὴ ἐπιστολὴ μὸς ἐστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Ἀύρα τῆς Σαπρούς, Ἐθνικὸν Ὀνειρον, Γυναικιῶν καὶ Ἑλληνικὴ Ἀγλή. Ἐξέτέλεσα τὰς παραγγελλείας τῶν καὶ τοὺς ἐχαίριστο διὰ τὰ καλά τῶν λόγιων.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Ἀυτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Μικρὸν τὸ λάθος, μέγα τὸ ἀποτέλεσμα»—**Α. Δ. Παναγοπούλου**, μαθητῆς Γυμνασίου—**Παιδικὰ Πνεύματα** καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμοὺς.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδῶνυμα: Στὴν τῆς Κρόνας, κ. (ΚΒ). **Βοζαντινὸς Ἀστὸς**, ἀ. (ΑΜ). **Γῆρας τῆς Ἰδῆς**, ἀ. **Ἀμάραντος Λάφνη**, κ. (ΑΗ). **Διανγὸς Ρῶνικον** ἀ. (ΔΧ).

Αὐτὸ εἶνε παρατηρημένη, **Κυριακὴ Ἐν-κλεισι:** «Εὐκαιρεῖ» κανεὶς περισσοτέρον τὰς ἡμέρας τῆς ἐργασίας, τῶν μαθητῶν, παρὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀργίας καὶ τῶν διασκεδάσεων. Αὐτὸ οἱ φίλοι μου συχνότερα καὶ τακτικώτερα μὸς γράφον τὸν χειμῶνα, παρὰ τὸ καλοκαίρι. Τὸν χειμῶνα ἔξαφνα ἐξορῶν ὅτι ἔχουν εὐκαιρὴν μίαν Κυριακὴν, καὶ τὴν χρησιμοποιοῦν ἐνὸς τὸ καλοκαίρι, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ἔχουν ὄλας τὰς ἡμέρας, πολλὰκις δὲν χρησιμοποιοῦν κανμιάν... Ὁχι, τὸ ψευδῶνυμα τοῦ προτεινόντος Μ. Μυστικὰ δὲν λογαριάζεται εἰς τὰς πληρονομημένας λέξεις. Ναί, ἐὰν ἐντό; τριῶν συναπτόν, συνεχῶν ἐτῶν, δὲν συμπληρώσῃ ὁ διαγωνίζόμενος Ἀθρόον Βραβεῖον, χάνει κατόπιν τὰ δικαιώματά του· ἀλλ' ὄχι διὰ παντός, διότι ἀρκίζει νὰ λογαριάζῃ νέαν τριετίαν ἀπὸ τὸ δεύτερον ἐτος τῆς πρώτης.

Χαίρω πὺ εἶνε καλὰ, **Γερμανοπάι**, καὶ εὐχαρίστω διὰ τὴν ἀναμνήσιν τῆς συνδρομῆς σου διὰ τὸ 1917. Ναί, κἀμὼ κάπου-κάπου καὶ κανένα Διαγωνισμὸν μετεφράσεως ἔκ τοῦ Γερμανικοῦ. Φέτος δὲν ἔκαμα, ἐπειδὴ ὄμωσ νὰ κάμω τοῦ χρόνου. Προγματικῶς, πολλοὶ συνδρομηταὶ μου γνωρίζουν γερμανικά.

Ἐχαρῖστω δὲ ὄσα γράφεσι, Ἄνδρᾶ Α. Παπαβ., καὶ δι' ὄσα σκέπτεσαι νὰ κάμῃς δι' ἐμέ. Ἀλλ'ἔγω, φέτος προπᾶντων ἔχω ἀνάγκη υποστηρίξωμαι ἐκ μέρους τῶν φίλων μου, διότι τὰ ἔσοδα ὄλονεν αὐξάνουν. Πρέπει λοιπὸν ναὺξήσῃσαν ἀναλόγως καὶ αἰ ἐισπράξεσι. Ἐπίξω τώρα νὰ μὸς γράψῃς τακτικὰ. Ἀλλὰ νὰ πάρῃς καὶ ψευδῶνυμα καὶ... νὰ μὴ ντρέψῃσαι!

Περίεργον μὸς φαίνεται, **Ναυτάμι τῶν Σπετσῶν**, νὰ σοῦ φαίνονται «παχιδιά» τὰ μαθηματικὰ καὶ νὰ «μὴ γυνεθῇ τὸ κεφάλι σου» τὰ ἑλληνικά! Μὰ εἶνε ἀσυγκρίτως εὐκολώτερα τὰ ἑλληνικά. Δι' ἕνα Ἑλλῆνα μάστιμα. Διότι, ἐι νομιζεῖς; κατὰ βάθος, ἡ νὲα μας γλώσσα εἶνε ἡ ἴδια ἡ ἀρχαία. Μικρὰ διαφορά ὑπάρχει, καὶ ἄμα μὴ κανεὶς στὸ πνεῦμα αὐτῆς; τῆς διαφορᾶς, ἐνοεῖ καὶ τὴν μίαν ὅπως καὶ τὴν ἄλλην. Προσπάθησον νὰ μεταξῆς τὰ Ἑλληνικά ὡς γλώσσῃσαν σου, καὶ νὰ ἰδῇς τότε τί εὐκόλα θὰ σοῦ φαίνονται!

Ὁ Ἄναστασιος Σ. Παπ. ἔθετο ὑποστηρικτῆς τῆς Διαπλάσεως, μὸς γράφει: «Ἐγὼ, καὶ ὅταν ἤμουν ἀκόμη ἀγοραστῆς, σὲ εἶχα διαδόσῃ εἰς ὄλη τὴ γειτονιά! ἀκόμη κ' ἕνα πτωχὸν παιδί, ἔργατικό, σὲ ἀγόραξ' ὄχι τᾶρα πὺ ἔξινα συνδρομητῆς!... Λοιπὸν, νὰ μὸς στέλλῃς 8 φυλλάδια τῆν ἑβδομάδα. Καταλαμβάνω, ὅτι αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε σὲ τέτοιον περίστασι, ἀλλ' ἀπὸ τὴν Ἰην Δεκεμβρίου σοῦ

οινη Ματιάν, Μονάριβιν.—δ Φιλελεύθερος "Ελλην (0) με Γερμανόπαιδα, Φιλελεύθερο Προσφυγίαι.—δ Φειδίας (0) με "Ενδοξον Κάϊζε, Γερμανόπαιδα, Μελαγχολίαν, Χουαλλίδα, Μυροσίην, Κόρην του Γαλιού, Τρικυμίαν, Αργιοβιόλιαν, "Εβελίαν, "Εσμεράλδαν, Τσελλήν Σανθούλαν, Ρελεντάν, Αρμηίδην, Πηλέα, Κυπριακήν "Ακτήν, Ζλάπ. Φοίξον, Σανθην Πεταλούδαν.—δ "Ερωσ της Παριδος (0) με Βοσκοπούλαν του Πηλιου, Λορελάι, Κραυγήν Νίκης, Μονάριβιν, Φιλελεύθερον "Ελληνίδα, Φιλελεύθερον Κερκυραίαν, "Εβελίαν, Μενεξεδένιο Μπουκατάμι, "Ενδοξον Γαίλιαν, Πνεύμα της "Ανιλογίας, Νεράιδαν των "Ανθέων, Τρισεύγηρ, Κυπριακήν "Εβελίαν, Για την Πατρίδα, Για το Δευτερά, Τιάσκον, Βύρωνα, Μιμύζαν, "Ιδιότροπον, Σανθην Πεταλούδαν, Μικρόν Τζόνει, Νερό της Λήθης, Παμπλόνηρο Διαβολάκι, Ραμφιδίαν του Λίσου.—η Χρυσανθή (0) με Τέλλον "Αργον, Λορελάι, "Εσμεράλδαν, Μανιατοπούλαν, Χάρον, Γέρον του Μοριά.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: Γερμονόφιλον "Ριπιανήρον (δέν το έπρόσεξα, φαίνεται) αλλά δέν περφαίξει) Κωματίλουνσαν Κυανόλευκον (διά τρείς προτάσεις; χροιάζοντα 25 λεπτά) Νεαρόν Φιλόσοφον (βραβείας, με το α' φύλλον του Δεκαμήριου αρχίζει νέος Διαγ. Δύσειον συνδρομητήν Σ. Σ. δέν έχω) Νεράιδαν του Βοσπόρου (έστειλα έληφθησαν όλα ευχαριστώ διά τα καλά λόγια) Τιάσκον (έλαδα, ευχαριστώ) Δόξαν του Βενζέλου (δέν το έχω πλέον και ξαναστέρησε το διά την Σ.Σ.Σ.) Αημιουπούλαν (βραβείον έστειλα) Τροπαιούχορον "Ελλάδα (έληφθησαν και διειδύσθησαν) "Αντίνα "Ηλιου (δέν είνε νάν συνδρομητρια) "Ισως αγοράστειρο) Στενά της Κόρης (γράφω μου) Φιλελεύθερο Προσφυγίαι (έληφθη) 13 Μαΐου 1915 (έλαδα, ευχαριστώ) "Εθνηκίην "Εργαστήριον (ευχαριστώ θερμώς; διά το νέν ξεσπάθωμα) "Αποδοξαμένην Χίον (εις τας έρωτήσεις σου άπαντώ και) Φιλελεύθερον "Ελληνα (έστειλα) Νικ. Ε. Δαρ: (είνε εξαμηνιαί) "Αγλλέα Μ. Μ. Νοσταλγίαν κτλ.κτλ. **Είς όσας** επιστολάς; έλαδα μετά την 24ην "Οκτωβρίου, θάπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Συνέχεια του 160ου Διαγωνισμού
Αυγούστου-Νοεμβρίου.

619. Δεξιόγραφος
Πολύγηρ της Γραφής
"Ενώπιον μ' άκρωτήρια
Και κάνω ένα πουλί,
Πού ξέρε... το ψαλτήριον.
"Εστάλη υπό το Σπηνημιαζιτάκι

620. Στοιχειοτονόγραφος
Είμ' ένεργεια του φύγου
"Αν άλλάξης ένα γράμμα
Και τόν τόνον καταβάσας,
Θά σχηματισθί έν τώ άμα
Κάτι που έχων εις τα πλάϊα,
Και πολύ θά το θυμάσας.
"Εστάλη υπό του "Ανακίου Κυκλάμου

621. Φαρσοκόκκιλον
* * * * *
Νάνεικατασταθούν οι άστερισκοί διά γραμμάτων ούτως, ώστε νάαναγινώσκωνται κατά σειράν: ούράνιον σώμα, νήσος του Αίγαίου, Αυτοκράτορ της Ρώμης, άνθος, νήσος του Αίγαίου, άγριον ζώον, στρατηγός "Αθηναίος, χώρα της "Ασίας.
"Εστάλη υπό του Μικρού Τζόνει

622. Μεταγραμματισμός και Στοιχειογραφος
Νησι είμ' έλληνοί,
"Αρχαίοθεν ιερό.
"Αν άλλάξης; το λαιμό μου.
Κάποιο δόλο σου σκαρώνω,
Κι' άν προσθήσ; ένα γράμμα,
Πρόσεξε, σέ υποδουλεύω!
"Εστάλη υπό της "Ακτίνας "Ηλιου

623. Μωσαϊκόν
Σύρος, Κέα, Μύκονος,
"Αμοργός και Σίκινοσ,
"Από ένζ των δανείζου
Κι' άλλο ένα σχηματίζου.
"Εστάλη υπό της "Ωραίας Γαλατείας

624. Τρίγωνον
* * * * *
"Εστάλη υπό Στεφ. Ι. Μακρομηγάλου

525. Ακροστιχίς έξ αντιθέτων
Νά εύρεθού αντίθετα τών κάτωθι λέξεων τοιαύτα, ώστε τάχρικά των νήποτελούν αρχαίον ήρωα:
Τήξισ, φένω, καθαρός, φώς, πρώτος, στερεόν, αντίπαθής.
"Εστάλη υπό "Ιω. Πελεκάνου

626. Μικτόν
* * * * *
"Εστάλη υπό του Πηλέως

627. Γρίφος
* * * * *
"Εστάλη υπό της Κόρης του Πολεμιστού

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[15'—175]
Ηρώα του 1913, φεύγω και δέν έχω καιρό να σου γράψω. Τελειυατον γράμμα σου έλαδα. Σου ανήθετο έκτελεσιν σχεδίου Βιβλιοθήκης. Συνεννόησον με έν "Αθήναις φίλαν μου, κάτοχον του "Πρόσ τους νέους. Καλήν άντάμωσι!
"Ο Πρώτος Σοσιαλιστής

[15'—176]
Βασίλισσαν των "Ανθέων, Κόρην των Κρυμάτων, Καμέλιαν, Μελαγχολίαν.— Τετραδία Μ. Μυστικόν έστειλα μέσω γραφείου "Αστής του Βέγα
[15'—177]
Είς τους αγαπητούς μου φίλους Δημήτριον Ν. Παπαδόπουλον και Δημήτριον Α. "Αργυρίου εύχομαι επί τη έορτή των χρόνια πολλά.
"Εμ. Θ. Κασοβέτης

[15'—178]
Ιδρύεται έν "Αθήναις Σάλλογος, «δ "Απορός», σκοπών άπόδοσιν της Διαπλάσεως, άποστολήν ταχυδρομικώς; τών φυλλαδίων Διαπλάσεως εις τα μέλη άνω είνε αγοράστειρο, έγγραφην άπόρω. "Αντιπρόσωπος του σάλλογου γίνεταί πιά, πρώτος έξ έκάστης πόλεως, έτήσιος ψευδωνυμώχος συνδρομητής προσληφθέντων 1,20 δια' έτησίαν συνδρομήν του σάλλογου (μηνιαία 0,10). Ζητήσατε δελτίον οδηγίων. Διεύθυνσις: Γ. Καλλιπολίτην, Πιπίνου 31. Πρόεδρος: Ναυτάκι των Σπετσών. Γραμματεύς: "Εγγλεζάκι. Ταμίαι: "Απόστον του Καίσαρος. Διεκπεραιωτής: Ναυτής του Βουνού.
[15'—179]
(Είς διάφορα έν της 15'—174 άγγελιας.)
Αντοκατέταμ του Βυζαντίου, κακός σάς έληφθησαν' δέν είμαι ο Π. Χ., άλλ' άπλώσ ένας φίλος του, Γερμανόπαις

[15'—180]
Στους φίλους της Διαπλάσεως
ΑΝΟΙΧΤΟ ΓΡΑΜΜΑ
Μέσα μας σπλεύει μία ιδέα που από σάς περιμένει να εκπληρωθί. "Ας μαζευτούμε δλοι σ' ένα σάλλογο, μακρυνά απ' τους συνηθισμένους, με σκοπούς όμορφους κι' ωφέλιμους για τη Διαπλάσι και για μάς. "Εχομε θέλησι και βάσει, (δ "Ελληνοπαις δικός μας).
Σάς μιλούμε έπιπόντας; πώς; θά μάς νωτίσετε και θάρθετε μαζί μας για το δύσκολο έργο.
Φλοίσβος—Τρισεύγηρ
Διεύθυνση: "Εθνηκό "Ονειρο, Παλιό Φάληρο.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
όσων αι λύσεις, άδιακρίτως φυλλαδίων
έληφθησαν από 19—25 "Οκτωβρίου.
"ΑΘΗΝΩΝ: "Εσοτ. Κ. Μητσόπουλος, Ν. Ι. Παρόδης, Θ. Γιαννουλάπουλος, "Ερ. Χάρτιμαν, "Εμμα Χάρτιμαν, "Ιουλίτσα Σίλσμαν, Κλάρα Μπάουμαν, Γερμανόπαις, "Ελα Βίχμαν, Κ. Α. Θησεός, Μαρίκα Α. Σχουλάκη, "Ιωάννα Θ. Μάρα. Νηπηταός ο Τουροκόφνος, "Ιωάννα Ι. Παρόδη, Θ. Α. Μπαζάνης.
"ΒΟΛΟΥ: Βοσκοπούλα του Πηλιού.
"ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Κ. Χ. Κόμινος.
"ΚΑΛΑΜΩΝ: Ν. Α. Καράμπελας, Τσεράνης. Κ. Καπετανάνης.
"ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Γ. Α. Κροκεντές, Μίνα Α. Κροκεντέ, Αικατερίνη Ν. Ροδίου, "Εμιόνη Ι. "Αναπλιού, "Ελεν Μύλλε.
"ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θ. Ι. Πολίτης, Κατίνα Α. Μπίστη, Μόσχα Α. Μπίστη, Σ. Π. Παπαός, Γ. Ε. Παπαός, Σπ. Μαρά, "Αχιλ. Μαράς, "Αστασία "Ακ. Καρβηρία, "Επ. "Ακ. Καρβηρίας, Θ. Α. Σακελλαρόπουλος.
"ΠΥΡΡΟΥ: "Αρ. Βαβάλης, Σ. Ι. Καλιθάς.
"ΡΕΘΥΜΝΟΥ: Μ. "Εμ. "Αβάτος.
"ΣΥΡΟΥ: Καλλιόπη Χατζηλία, Θεοδόρα Γ. Μιχαήλ, Μαρίνα Π. Κατωμαντή, Π. Σάββας, Καλλιόπη Χατζηλία, Μόσχα: Α. Δαπόντες. Μαρίκα Α. Κοή.
"ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Τ. Π. Θαρουνιάτης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
"Ολων τών άνωτέρω τών άνοματα έτέθησαν εις την Κληρονομία και έληφθησαν οι έξης δύο: ΜΙΝΑ Α. ΚΕΡΚΕΝΤΖΕ: έν Λαυρείο και ΣΠΥΡΙΑΩΝ ΜΑΡΑΣ έν Πειραιει, οι όποιοι ένεργάφησαν διά τρείς μήνας από 1 Νοεμβρίου.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
Τόμοι 8 (οι έξης: 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρός δρ. 1 έκαστος; και ταχυδρομικώς; δρ. 1,10 διά το "Εσωτερικόν, και δρ. 1,30 διά το "Εξωτερικόν.
Τόμοι 10 (οι έξης: 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρός δρ. 2,50 έκαστος.
(Οι Τόμοι της Α' Περιοδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος έξηνηλήθησαν.)
ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)
Τόμοι 5: τών έτων 1894, 1895 1896, 1897, 1898, ών έκαστος τιμάται: "Αδετος; δρ. 3—Χρυσός; δρ. 6. Διά τας έπαρχ. άδετος; 3,50, χρυσός; 6,50. Διά το έξωτερ.; 4.— 7.—
Τόμοι 7: τών έτων 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, ών έκαστος τιμάται ελεύθερος ταχ. τελών: "Αδετος; δρ. 7—Χρυσός; δρ. 10.
Τόμοι 10: τών έτων 1906 έως 1915, ών έκαστος τιμάται:
"Αδετος; δρ. 8—Χρυσός; δρ. 10.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
Συνιστάμενον υπό του "Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθεις παρασχόν εις την χόραν ήμίν ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διά τών Πρακτώρων "Εσωτερ. Λ. 10. "Εξωτερ. Φύλλα προηγουμένων έτών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λεπ. 25
"Εσωτερικόν	"Εξωτερικόν		
"Ετησία . . . . . δρ. 8.—	"Ετησία . . . . . φρ. χρ. 10.—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	
"Εξαμήνιος 4,50	"Εξαμήνιος 5,50		
Τριμήνιος 2,50	Τριμήνιος . . . . . 3,—	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ "Οδός "Εθνεγείου δρ. 38, παρὰ το Βαθράκειον	
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.			
Περίοδος Β'—Τόμος 23ος		"Εν "Αθήναις, 5 Νοεμβρίου 1916	
		"Ετος 38ον.—"Αριθ. 49	

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΔΑΙΝΥ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)
"Ενώ περιμένει έτσι, ο "Αγκλάς άκούει έξαφνα ένα έλαφρό κρότο επάνω από το κεφάλι του κι' αισθάνεται στο πρόσωπό του την έπαφή ενός σχοινού. "Ο κακούργος δέν κινείται, γιατί κατ' άρχην άποφύγει κάθε άσκοπο κίνημα. "Ελέει πρώτα να ιδη από τι προέρχεται εκείνος ο κρότος. "Ισως είνε ο άέρας, που σηκώνει το παραδόπανο, με το όποιον είνε σκεπασμένη ή βάρκα.
Τη στιγμή εκείνη, βγαίνει από τα σύννεφα το φεγγάρι κι' ο "Αγκλάς, που είχε σηκώσει μόνο το κεφάλι του, μένει σαν άπολιθωμένος.
"Από πάνω του, σέ άπόστασι ενός σχεδόν μέτρου, βλέπει, διακρίνει καθαρά το πρόσωπο του "Ερρίκου, που προβάλλει από τάλλο πλευρό της βάρκας και τον κυττάζει σκυμμένο...
Το φάντασμα,—γιατί του φαίνεται σά φάντασμα,—παγώνει στην άρχη τόν κακούργο από φόβη και τρόμο. Κάνει να φωνάξη,—άλλά καπιέται και συλλογίζεται: "Ενα φάντασμα, μια όπτασία, τί κακό μπορεί να του κάνη; "Ο "Ερρίκος είνε νεκρός κι' ο "Αγκλάς ξέρεει καλά ότι οι νεκροί δέν ανασταίνονται. Μήπως δέν τόν είδε με τα μάτια του, άψυχο, ξαπλωμένο στο κρεβάτι της Λευκής Οικίας;.
"Αδιάφορο! "Η όπτασία έκεινη έταράξε τόν "Αγκλάς και θέλει τώρα νάλλάξη θέσι, να περάση από τάλλο μέρος της σκάλας.
"Εξαφνα όμως αισθάνεται το σχοινί να τυλίγεται γύρω στο λαιμό του και να τόν πνίγη. Κάνει να φωνάξη, αλλά δέν μπορεί. Μαντεύει, ότι τόν δένουν γερά στη βάρκα. Κάνει να πιση το σχοινί, που τόν πνίγη, να ελευθερώτη το λαιμό του, αλλά δέν προφθάνει. Δεύτερο σχοινί τυλίγεται τώρα στα χέρια του. "Ενα έλαφρό παιδικό σώμα πετιέται από τη βάρκα κι' ο "Αγκλάς μένει άφωνος κι' άκίνητος μπροστά 'ς εκεϊνον που έξακολούθει να τόν δένη, γιατί είνε...ναί, είνε ο "Ερρίκος, ο κουνιάδος του, αυτός που τόν ένόμιζε πεθαμένο!..
Κ' ενώ ο κακούργος λυποθυμεί από τόν τρόμο του, —γιατί αυτή τη φορά φοβήθηκε σ' αλήθεια,—ο "Ερρίκος τρέχει προς την καμπίνα του "Αλβαράδο, που βρίσκεται κοντά στο μέρος, όπου είχε διαδραματισθί αυτή ή ισκηνή.
Σέ λίγο επιστρέφει, άκολουθούμενος από τόν Βραζιλιανό, που έτρεχε μισόγυμνος, άνάμαλλος και μουρουρίζων: —"Αδύνατοι!, αδύνατοι!. θά το είδες στον ύπνο σου!..
"Ο "Ερρίκος, με θριαμβευτική γεμονομία, έδειξε τόν "Αγκλάς, λιπόθυμο άκόμη και ξαπλωμένο στο κατάστρωμα, δίπλα στη βάρκα.
—Νά τος! είπε. Δέν είνε αυτός; Σκύψετε! κυττάξτε τον καλά!..
"Ο κτηματίας έσκυψε κάτω και με άπότομο κίνημα, γυρίζων κατ' αυτόν το κεφάλι του "Αγκλάς, άνεγνώρισε τόν έχθρό του.
—"Αλήθεια! έφώναξε έκπληκτός. Αυτός είνε!
Και χωρίς να χάση στιγμή, ο κολοσσός άρπάξε στα δυνατά του χέρια τόν αδελφό της Κολέττας και τόν χουδάλησε σά λάφυρο στην καμπίνα του, ενώ ο "Ερρίκος άκολουθούσε.
Την στιγμή που ο κτηματίας έπροτάωνε το σώμα στους ώμους του, ο "Ερρίκος άκουσε κάτι τί να πέφτη κάτω και το είδε να γυαλίγη στο πάτωμα. Το σήκωσε μηχανικώς και το έβαλε στην τσέπη του. "Ητο ή σύριγγα με το ναρκωτικό, που ο "Αγκλάς δέν είχε προφθάση να τη μεταχειρισθί.
"Όταν ο "Αλβαράδο άρπισε το σώμα του κακούργου, λιποθυμισμένο άκόμη,

«Μπαμπά! τί μου υποσχεθήκατε;...»

«Θά μου επιδόλης τούς; όρους; σου, κακούργε;...» (Σελ. 391, στ. α')